

inom kort stod tätt bredvid altaret, på vilket kung Pelias offrade den svarta tjuren.

Folkets häpna mummel vid åsynen av Jason med hans ena nakna fot övergick snart till ett högt sorl, som störde ceremonierna. Kungen, som höll den stora offerkniven högt lyftad för att stöta den i tjurens strupe, vände sig vredgad om och spände ögonen i Jason. Folket hade nu dragit sig litet tillbaka, så att Jason stod ensam på en öppen plats mitt emot den uppretade kungen.

— Vem är du? röt konungen och rynkade hotfullt ögonbrynen. Och hur vågar du störa tystnaden, då jag offrar en svart tjur åt min fader Neptunus?

— Det är inte mitt fel, svarade Jason. Ers majestät må i stället klandra de ohyfsade undersåtar, som ställt till allt detta väsen, därför att jag råkat tappa den ena av mina sandaler.

Då Jason sade detta, kastade kungen en uppskrämd blick på hans fötter.

— Åhå, mumlade han, här har vi sannerli-